

Brunckius tamen ad Arist. Lysistr. l. c. de contracto *ῥῶπλα* (ita enim plerumque exaratur) sic iudicat: *quum aspiratio transierit in litteram ῥ, necesse non est, ut spiritus asper adpingatur: scribo itaque ῥῶπλα, quod in aliis similibus obseruatum.* Sed scribit tamen ille *ῥῶ, ῥῶπως* et similia. Vnus Wolfius nuper contra communem usum scribere coepit *ῥῶ, ῥῆ* etc. Verum in apostropho quidem ea lex non obtinet; constanter enim scribimus *νύχῥ ὄλην*. Immo antiqui Grammatici quum in medio vocabulo litteram ρ cum tenui littera coniunctam spiritu leni notarent scribentes *Ἀτῥεύς, καπῥός*, asperum spiritum ponebant, littera aspera praegressa, veluti *ῥῥόνος, ῥῥόνος*. Vid. Villoison. Anecd. II. pag. 121. Scripsisse igitur etiam putandi sunt *ῥῥέψω, ῥῥέξομαι*, licet in his littera ῥ iam spiritum contineat. Hinc minime inepta mihi videtur eorum ratio, qui utroque et spiritu et contractionis signo coniuncto, scribunt *ῥῶ, ῥῶπως, ῥῶπλα, ῥῶρμαῖον* etc. Minorem totus hic locus difficultatem habiturus fuisset, si Grammaticis placuisset proprium quoddam a spirituque leni diuersum craseos signum introducere.
